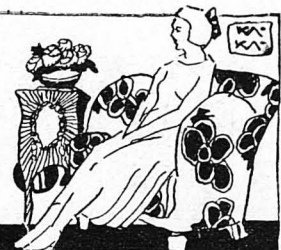




Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΑΠΙΣΤΟΥ

[Του PIERRE VEBER]



(*Ἡ σκηνὴ στὸ σαλονάκι τῆς κυρίας Ζαβαρέλ. Ἡ κυρία Ζαβαρέλ κάθεται κοντὰ στὸ παράθυρο καὶ κυττάει τὴν δίσση. Μπαίνει μιά νιελικάκη, ξανθὴ μίς, συνοδευομένη ἀπὸ τὴν δεκαεπταετῆ Μισελίν, κόρη τῆς κ. Ζαβαρέλ.*)

Ἡ Μίς.—Ἡ δεσποινὶς ἐτελείωσε τὴν ἐργασία τῆς· νὰ πάμε ἕνα μικρὸ περιπάτο·

Ἡ Κυρία Ζαβαρέλ.—Τετάρτη εἶνε σήμερα· Ὅχι, ἔχετε μάθημα μουσικῆς.

Μισελίν. (Περλιυπη).—Μαμὰ, μὲ πλήττει τόσο ἡ μουσικὴ!

Ἡ Κυρία Ζαβαρέλ.—Εἰν' ἐπιθυμία τοῦ πατέρα σου· μοῦ τὸ ἔχει πῆ τόσες φορές.

Μισελίν.—Μὰ δὲ μ' ἀρέσει διόλου ἡ μουσικὴ παίζω σὰν αὐτόματο πιάνο.

Ἡ Κυρία Ζαβαρέλ.—Σοῦ ἐπαναλαμβάνω πὼς εἰν' ἐπιθυμία τοῦ πατέρα σου.

Μισελίν.—Τότε, γιατί δὲν εἰν' ἐδῶ, νὰ μὲ διατάξῃ ὁ ἴδιος;

Ἡ Κυρία Ζαβαρέλ (Κάπως στενοχωρημένη).—Λέπει σὲ ταξίδι.

Μισελίν.—Σὲ ταξίδι; ἕνα χρόνον λείπει σὲ ταξίδι; Ἔξρω καλὰ πὼς αὐτὸ εἶνε ψέμμα. Μοῦ τὸ εἶπεν ἡ Ζερμαίν, πρὸ μηνός, σὺ σγολεῖο.

Ἡ Κυρία Ζαβαρέλ (ζωηρά).—Τὶ σοῦ εἶπε ἡ Ζερμαίν;

Μισελίν (φοβισμένη).—Τίποτα μαμὰ.. τίποτα... Πάω νὰ κάνω τὸ μάθημα τῆς μουσικῆς. (Φιλᾶει μὲ τρυφερότητα τὴ μητέρα τῆς. Μὲ χαμηλὴ φωνή). Συγγνώμη.

(Μπαίνει μὴ παχεῖα κυρία, νοσηρὴ καὶ ἀναιμικὴ μὲ βιολεὶ φορέματα. Εἰν' ἡ κυρία Ζερμοῦζ. Φιλᾶει στὸ μέτωπο τῆ Μισελίν, ἡ ὁποία φεύγει, καὶ τὴν κυρία Ζαβαρέλ στὸ δεξιὸ μάγουλο.)

Ἡ Κυρία Ζερμοῦζ.—Πὼς μεγάλωσε ἡ μικρούλα Μισελίν!

Ἡ Κυρία Ζαβαρέλ.—Τὶ λές. Φαίνεται ἔτσι, ἐπειδὴ ἀδύνατος· δὲν εἶνε πειὰ, ὅπως ἦταν πρῶτα, στρομπουλή.

Ἡ κυρία Ζερμοῦζ.—Σὲ τρία χρόνια θὰ εἶνε πειὰ τῆς παντριεῖς.

Ἡ κυρία Ζαβαρέλ.—Τὴ δυστυχομένη! Νὰ συλλογίζεσαι κανεὶς οὐτι ὑπάρχει κάποιος ἕνας νέος πού θὰ τὴν πάρῃ κάποτε γιὰ νὰ τὴν κάνῃ νὰ ὑποφέρει σ' ὅλη τῆς τῆ ζωῇ!

Ἡ κυρία Ζερμοῦζ.—Προτιμᾶς νὰ μὴ παντρεφτῇ;

Ἡ κυρία Ζαβαρέλ.—Γιατί ὄχι; Ἐτσι θὰ πέσῃ στὰ χέρια ἐνὸς ἀνθρώπου ὅπως... (σταματᾶει) ὅπως πολλὲς ἄλλες.

Ἡ κυρία Ζερμοῦζ.—Μὰ γιατί; ὅλοι οἱ ἄντρες ἔχουν καὶ τὰ ἐλαττώματά τους...

Ἡ κυρία Ζαβαρέλ.—(Συνεχίζοντας). Γιατί νὰ ὑποφέρουμε ἐμεῖς.

Ἡ κυρία Ζερμοῦζ.—Τότε γιατί παντρεφτῆς καὶ ἐσὺ καὶ μάλιστα ἕναν καλλιτέχνη;

Ἡ κυρία Ζαβαρέλ.—Ἦξερα καλὰ πὼς θὰ ἔπρεπε νὰ ἐξαγοράσω τὴν εὐτυχία τοῦ νὰ γίνω κυρία Ζαβαρέλ. Κοροῦδίσουν τοὺς ἀτούς γιατί ἔχουν πάρει ἀπὸ φόβο τοὺς καλλιτέχνες· δὲν εἶνε ἄλλο αὐτὸ ἐκ μέρους τὸν παρὰ ἕνα προαισθημα. Ἡ μητέρα μου μοῦ εἶλεγε: «Φτωχὸ μου παιδί! Πάρε ἕναν ἀπλὸ ἀνθρώπο, πού δὲ θὰ σ' ἀπατήσῃ ποτέ!»

Ἡ κυρία Ζερμοῦζ.—Σοῦ δίνουν κατὰ συνήθεια ὅλες αὐτὲς τῆς συμβουλὲς δταν δὲν ὑπάρχει πειὰ καιρὸς νὰ τῆς ἀκολουθήσῃς.

Ἡ κυρία Ζαβαρέλ.—Καὶ βλέπετε τὸ ἀποτέλεσμα: ὁ σύζυγός μου, πειὰ ἕνας χρόνος τώρα, πού ἔχει φύγει μὲ τὴν ἐρωμένη του. Καὶ δὲν μ' ἀφῆσε παρὰ δυὸ γράμμες σ' ἕνα κομμάτι χαρτί: «Μὴ μὲ περιμένῃς ἀπόψε» φεύγω γιὰ ταξίδι καὶ δὲν ἔξρω πότε θὰ γυρίσω. Σὲ φιλῶ. Κ' ὕστερα οὐτὲ μιά λέξι. Ἐμαθα πὼς γύρισε ὅλη τὴν Εὐρώπη, συνοδευόμενος ἀπὸ τὴν ἄλλη. Οὐτὲ μιά φορὰ δὲν τοῦ ἤρθε ἡ ἰδέα νὰ ρωτήσῃ γιὰ μένα, δὲν ἔγραψε κανὲν στὴν κόρη του. Πού βρίσκεται τώρα;

Ἡ κυρία Ζερμοῦζ (διστακτικῆ).—Πρὸ ὀλίγου ἐγύρισες μονάχος σὸ Παρίσι.

Ἡ κυρία Ζαβαρέλ.—Ἄ! Καλὸ... ἡ ἄλλη;

Ἡ κυρία Ζερμοῦζ.—Τὸν ἀφῆσε· ἔγινε ὀλόκληρο δράμα σὸ Κάιρο. Παρ' ὀλίγο ν' αὐτοκτονήσῃ. Τὸν μετέφεραν ἄρρωστο, σὲ κακὴ κατὰστασι, στὴς Κάννες... καὶ ὕστερα σὸ Παρίσι. Τώρα βρίσκεται ἐν ἀναρρώσει.

Ἡ κυρία Ζαβαρέλ.—Πῶς τὰ ξέρεις ἐσεῖς αὐτὰ; ... Τὸν εἶδατε;

Ἡ κυρία Ζερμοῦζ (μὲ ἀμηχανίαν).—Ναί... τὸν συνήντησα.

Ἡ κυρία Ζαβαρέλ.—Ὅχι... δὲν τὸν συναντήσατε εἰς. Ἡρθε

καὶ σὰς βρῆκε σὸ σπητὶ σας!

Ἡ κυρία Ζερμοῦζ.—Τὸ ἴδιο εἶνε...

Ἡ κυρία Ζαβαρέλ.—Καὶ σὰς ἔστειλε ἐδῶ γιὰ νὰ ἐξιγιάσετε τὸ ἔδαφος, ἔτσι; Γιατί νὰ δῆτε ἂν εἶμαι διατεθειμένη νὰ τὸν συγχωρήσω καὶ νὰ γυρίσω πίσω;

Ἡ κυρία Ζερμοῦζ.—Σκέψου καλά, παιδί μου. Εἰν' ἔνοχος, τὸ ὁμολογεῖ, εἰν' ἔνοχος, μὰ τώρα εἶνε τόσο δυστυχῆς. Ἐκλαψε τόσο. Λυπάται τόσο γιὰ τὸ κακὸ πού ἔχει κάνει... σὲ ἰκετεύει νὰ τὸν συγχωρήσῃς.

Ἡ κυρία Ζαβαρέλ.—Καὶ νὰ τὸν δεχθῶ πίσω! Αὐτὸ ποτέ! Δὲν ἔξερε τί ἔχω ὑποφέρει δεκαπέντε χρόνια, ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα τοῦ γάμου μου. Κ' ἤμουν τόσο ζηλότυπος. Μὲ εἶχαν πληροφορήσει γιὰ ἕνα μέρος τοῦ παρελθόντος του. Ἦξερα πὼς εἶχε ἀγαπήσῃ πολύ. Ὁ Ζαβαρέλ, μοῦ εἶπανε, ἔχει ἀπὸ μὴ ἐρωμένη σὲ κάθε θέατρο.

Ἡ κυρία Ζερμοῦζ.—ὦ! εἰν' εἰκοσι θέατρα σὸ Παρίσι!

Ἡ κυρία Ζαβαρέλ.—Ὅταν πηγαίναμε σὸ θέατρο, ἐβλεπα τῆς θεατρίνης, πού τὸν ἤξεραν ὅλες, νὰ τοῦ κλείνουν τὸ μάτι καὶ νὰ παίζουν γι' αὐτὸν ἐπιδεικτικὰ. Τότε ἐγὼ ἐπέσιμονα. Κι' δταν τὸν ἐρωτοῦσα σχετικῶς, αὐτὸς τὰ ἔχανε. Ἐξῆ μῆνες ἀργότερα, ἀρχισε νὰ μ' ἀπατᾷ. Μποροῦ μάλιστα νὰ σὰς καθορίσω καὶ τὴν ἡμέρα, ἦταν μὴ Τρίτη τοῦ Πάσχα. Τότε, ἦταν κάμποσος καιρὸς πού ἦταν ἀρρηκνέμος καὶ βαρῆς, καὶ εἶχε ἀρχίσει τῆς πρόβες τῆς ὀπερας του, οἱ «Λαμπροὶ Ἑρστανταί». Γύριζε σὸ σπῆτι ἀγὰ, μιλοῦσε λίγο. Αὐτὴ τὴν Τρίτη ἄκουσε, ἐγύρισε γιουμάτος χαρὰ, εὐτυχῆς, φλύαρος. Ἐ, ἤξερα τὴ ἐσήμανε αὐτὴ ἡ εὐτυχία του. Κάθε φορὰ πού τὸν ἐβλεπα ἔτσι, ἐγὼ πάγωνα. Ἦταν αὐτὴ ἡ προσκοπιτῆ εὐθυμία πού τὴν ἐδημιουργοῦσε γιὰ νὰ μὲ λαλίζῃ, ἐνῶ μοῦ ἔλεγε ψέμματα. Ἐπειτα ἀρχισε νὰ ἐργάζεται. Νά, καὶ ἕνα ἄλλο σημεῖο: ποτὲ δὲν εἰργάζετο καλύτερα, παρὰ δταν ἐγύριζε ἀπὸ τὸ σπῆτι καμμιὰς ἐρωμένης του. Τὸν ἔπιανε ἕνα εἶδος πυρετοῦ πού τὸν ἐπρωχῆνε νὰ γράφῃ καὶ νὰ γυμνῇ σελίδες μουσικῆς. Καὶ τὸ καλύτερο ἔργο του ἔτσι τὸ συνέθεσε μέσα στὴν νευρικότητα καὶ τὴν κούραση ἐρωτικῶν βραδιῶν.

Ἡ κυρία Ζερμοῦζ.—Οἱ καλλιτέχναι εἶνε ἐξωριστὲς ὑπάρξεις.

Ἡ κυρία Ζαβαρέλ.—Δὲν ἀφήνουν τίποτα νὰ χάνεται: χαρὰ ἢ πόνος, ὅλα τοὺς χρειάζονται. Ἡ Κυρία Ζερμοῦζ.—Στ' ἀλήθεια, δὲν εἶμαι καὶ τόσο εὐνοϊκὰ διατεθειμένη, ὅστερ' ἀπ' αὐτὰ πού μοῦ λέτε γι' αὐτὸν. Μὰ βρίσκεται σὸ σπῆτι μου... Τὶ ἀπάντησι θέλετε νὰ τοῦ δῶσω;

Ἡ Κυρία Ζαβαρέλ.—Ἀσφαλῶς, ἂν δεχθῶ, θὰ κάνω μίαν ἠλιθιότητα.

Ἡ Κυρία Ζερμοῦζ.—Ἀργὸ ἡ γρήγορα θὰ τὴν κάνῃς, ὅστε μὴ ἀναβάλλῃς... Πάω νὰ σταίλω τὸν Κλαύδιο.

Ἡ Κυρία Ζαβαρέλ.—Ναί. Καλὴ μου, φίλη, σὰς θαυμάζω. Ὁ προορισμός σας εἶνε νὰ μὰς συμπιλωστέ.

Ἡ Κυρία Ζερμοῦζ.—Τὶ θέλετε νὰ κάνω; (Φεύγει. Σὲ μισὴ ὥρα χτυπᾷ καὶ μπαίνει ὁ Κλαύδιος. Ἡ κυρία Ζαβαρέλ φαίνεται κάπως τολαντευομένη.

Κλαύδιος (διστακτικὸς σὸ κατώφλι).—Λουίζα εἶσαι διατεθειμένη νὰ μὲ δεχθῆς πίσω;

Ἡ Κυρία Ζαβαρέλ. (Πού πηγαίνει πρὸς αὐτὸν καὶ τοῦ προτείνει τὸ μέτωπο).—Ἐλα!.. μὴ μοῦ μιλῆσῃς γιὰ τίποτα... Δὲν θέλω νὰ ἔξω τίποτες σὲ συγχωρῶ καὶ αὐτὸ ἀρεῖ.

Κλαύδιος.—Ποτὲ πειὰ δὲν θὰ σὲ κάνω νὰ ὑποφέρῃς. Συχάθηκα τὸν ἐαυτὸ μου. Ἀπὸ σήμερα ἀρχίζω καινοῦργια ζωῆ.

Ἡ Κυρία Ζαβαρέλ.—Ἄσε τὰς ὑποσχέσεις!

Κλαύδιος.—Ὅχι, εἶμαι βέβαιος γι' αὐτὰ πού λέω.. ξαναγυρίζω θεραπευμένος. Τὸ μάθημά μου ἦταν πολὺ σκληρὸ...

Ἡ Κυρία Ζαβαρέλ.—Ἐτσι φαντάζεσαι;

Κλαύδιος.—Ἄν σοῦ διηγηθῶ...

Ἡ Κυρία Ζαβαρέλ (Τὸν διακόπτει).—Νὰ μὴ μοῦ διηγηθῆς τίποτε!.. (Τὸν κυττάει στὰ μάτια). Ὡς τόσο πιστεύω πὼς σὸ μέλλον μόνον σὲ μένα θάνησῃ, σὲ μένα μόνο! Νὰ εὐτυχίσω καὶ ἐγὼ ἐπὶ τέλους.

Κλαύδιος.—Σ' ἀγαπῶ!

(Σιωποῦν γιὰ μερικὲς στιγμὲς καὶ κυττάζονται στὰ μάτια. Ἡ κυρία Ζαβαρέλ αἰσθάνεται ὅτι ἡ εὐτυχία τὴν πλημμυρίζει, χτυποῦν.



ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΣΤΗΛΗ
ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Το λουλουδι της αγάπης

Σ' αγαπώ κι' αδιάκοπα σκέπτομαι πώς σ' αγαπώ... Τάχα εσύ με σκέπτεσαι όπως σέ σκέπτομαι εγώ; Σε σκέπτομαι τόσο πολύ και τόσο επίμονα, ώστε η χαρά μου να καταντάη πόνος.

Όλες της νύχτες κι' όλες της ημέρες μόνο για σένα αναστενάζω... Τα νύχια του πόθου βυθίζονται στα σωθικά μου και τα παιδεύουν με ήδονη μαζί και με πόνο...

Η θοριά σου μόνο, που τόσο αγαπώ, μπορεί να γαληνέψη τη βασιανιστική αγονία μου. Αχ! Πότε πιά θα ιδώ τον πόθο μου πραγματοποιημένο; Πότε πιά ή άποθυμίες της καρδιάς μου, θα σμίξουν με της καρδιάς σου της άποθυμίας;

Την ημέρα εκείνη πρέπει να δέσωμε μαζί της δυο καρδιές μας για πάντα... Ω πολυαγαπημένο μου! Θέλω με την αγάπη μου να σου δώσω άσπείρευτη χαρά... χαρά τόσο μεγάλη όσο είνε η φτώχεια σου.

Έλα σιμά, καλέ μου, κάθισε εδω, πλάι μου... κι' άς μείνωμε, κι' άς μείνωμε ένωμένοι δλη μας τη ζωή. Έτσι το λουλουδι της Αγάπης θ' άνθιξη πάντα, ώριμο και μωροβόλο...

Το λουλουδι της Αγάπης είνε άνθος του Παραδείσου... θέλω να στο προσφέρω με τα δυο μου χέρια, ω καλέ μου! Πάρ' το!... Και σου προσφέρω το στόμα μου, τα χείλη μου, τη γλώσσά μου... πάρ' τα δικά σου, δικά σου—κράτησέ τα για να με θυμάσαι μια φορά...

Υποταγή

Όταν λούζεσα: στο ποτάμι, την τρίτη μέρα του Φεγγαριού, και γίνεσαι ακόμα πιερό επιθυμητή, σά φορής τη ρόμπα εκείνη, πουχει της σάρκας σου το χρώμα, πές μου, ώραία μου, τρία πανεράκια ζαφορά σου φτάνουν για να βήψης το λαιμό σου, τα μπράτσα σου και το γλυκό σου προσώπο;

Καμιά άλλη κόρη δεν ξέρει να ξελοιάνη όπως εσύ τους άνδρες. Όταν βγαίνεις περιπατο θολομόναχη, στον χοιρομαδιών τους ίσκιους, καμιά δεν έχει της θελκτικής κινήσεις σου και τα προκλητικά σου ματια. Ώραία και δροσερή όπως είσαι, πρέπει νάχης πολυ περισσότερους έραστές άπ' όσες γωνιές βρίσκονται στην κάμαρά σου για να τους κρύψης.

Τό παλι, όταν έρχομαι να σε ιδω, κάτου άπ' τη βεράντα, για μόνη την ευχαρίστησι να μιλήσω μαζί σου, η τό βράδυ, όταν τρυπάνω μέσα στο κοτέτσι, για μόνη την ευχαρίστησι να νιώσω πως είμαι κοντά σου, η τη νύχτα όταν τό χέρι μου ζητή να σε σφιξή μέσα άπό την τριπα του τσατιμά, πούνης άνοιχτη στο κρεβάτι σου κοντά, η μητέρα σου μπορεί να πη δ.τι θέλει: βρωσιές, βλαστήμιες, κατάρες... όλα θα τα δεχτώ, κι' όλα με ύπομονή θα τό υποφέρω... Δε θα θυμώσω καθόλου, δεν θα της άπαντήσω, σ' τό ύπόσχομαι. Ω πολυαγαπημένη μου, μπορείς να και βεβαίω. Μά σε ξορκίζω, μη μου άρνησαι, μια μικρούτσικη γωνιά για να μπορέσω κι' εγώ, επίσης, να κρυφτώ μέσα στην κάμαρά σου.

Οι κήποι του Παραδείσου.

Παρακαλώ, κάθε μέρα, του Παραδείσου τους άγγέλους, να μ' ενώσουν μαζί σου, ω πολυαγαπημένη μου.

Μά την ημέρα που θα ένωθής μαζί μου, θα περιφρονήσω σε τέτοιο σημείο την τύχη των άγγέλων, ώστε, άν ό θεός καλούσε την ψυχή μου, δίχως τη δική σου, στους κήπους του Παραδείσου. η ψυχή μου θάρβρισε πολυ στενωχώρους του Παραδείσου τους κήπους.

K. ΤΡΙΚΟΓΑΙΔΗΣ

στην πόρτα.

Η κυρία Ζαβ. ρεζ.—Η Μισελίνη θά είνε.
Κλαύδιος.—Η μικρή μου Μισελίνη;
Μισελίνη.—(Μπαίνοντας κατάπληκτη). Ό Μπαμπάς!
Κλαύδιος.—Φίλησέ με (Η Μισελίνη κλησιάζει δειλιασμένη). Μόλις έγύρισα από τό ταξίδι μου.Θι έξανες προόδους στο πιάνο...
Μισελίνη.—Ναι... λίγο...

Κλαύδιος.—Θά σ' άκούσω μετά τό φαί.
Η Μιςς (Μπαίνοντας).—Κυρία, η μοδίστρα έφερε τό φόρεμα της δεσποινίδος, (Κυττάζοντας τον Κλαύδιο). Α!
(Τόν χαϊρεύει. Έμεινος πάλι μόλις την βλέπει σαν να μεταμορφώνεται. Η κυρία Ζαβαρελ τό αντιλαμβάνεται. Η Μιςς βγαίνει με τη Μισελίνη.

Ό Κλαύδιος (κάπως άφρημένος).—Είνε η καινούργια μίςς;
Η κυρία Ζαβαρελ.—Ναι.
Κλαύδιος.—Φαίνεται πολυ καλό αυτό τό κορίτσι.

Η κυρία Ζαβαρελ (καταλυπημένη).—Πολυ καλό... (Σε λίγο). Τό κατάλαβα δυστυχώς... Θά την αγαπήσης! Είνε μοιράτο!
PIERRE VEBER



ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ "ΩΡΑΙΑΣ ΚΟΡΗΣ,"

Συνεχίζομεν και σήμερον τας περι έμφανίσεως φαντασμάτων ιστορίας. Είς την τελευταίαν αυτήν σειράν θα δημοσιεύσωμεν την περιεργον άφήγησιν της κ. Τζεφerson, άπό τό Πάρθ, η όποία είδε κατ' επανάληψιν τό αυτό φάντασμα

—Είχα ξαπλώσει στο κρεβάτι μου να κοιμηθώ, διηγείται η κ. Τζεφerson, και άπλωσα τό χέρι μου να χαϊδέψω τό μικρό μου σκυλάκι που κοιμότανε πάντα πλάι μου. Άντι όμως του σκύλου άγγισα ένα σάμα παγωμένο, φρικτά κρύο. Άνησύχησα τότε και κύτασα έντρομη προς τό πλευρό μου. Πραγματικά στην άκρη του κρεβατιού μου έστέκετο μια κόρη με γλυκεία μορφή και γαλανά ώραία μάτια, σωστός άγγελος! Έπρόκειτο περι φαντάσματος, αυτό τό άντελήφθη άμέσως! Έκαμα όμως κουράγιο και την ρώτησα:

—Τι ζητάς;
Τό θάρρος αυτό μοι τό έδωκε η άγγελική της όψις. Αυτή δε μου άπήνησεν άμέσως:
—Ήλθα να σάς πω ότι τό παιδί σας έφτασε αυτή τη στιγμή στο Πάρθ και είνε έντελώς καλά!

Άμέσως δε κατόπιν έγινε άφαντη. Πράγματι δέν μου είπε ψέμματα. Τό παιδί μου είχε φτάσει στο Πάρθ την ίδια ώρα που μου άνήγγειλε την άφιξη του.
Τό ίδιο φάντασμα της ώραίας κόρης παρουσιάσθηκε πάλιν έμπρός μου μετά μερικώς μήνας. Μου άνήγγειλεν ότι τό παιδί μου είνε άρρωστο. Μετά μερικώς ημέρες έλαβα γράμμα του γιουού μου και μου έπεβεβαίωσε την άρρώστια του.

Τό ίδιο αυτό φάντασμα παρουσιάσθηκε κατά καιρούς σ' όλα τα μέλη της οικογενείας μου. Τό είχαμε συνηθίσει, τό έθεωρούσαμε ά γαθοποιόν και τό όνομα άζμας η «Ώραία Κόρη»!

Όταν ό πατέρας μου ήταν έτοιμοθάνατος, τό φάντασμα της «Ώραίας Κόρης» παρουσιάσθηκε στην άδελφή μου Μαίρη και της άνήγγειλε πως ό πατέρας θα πεθάνη στις 10 τό πρωί της επομένης. Έτσι δε και έγινε.

Την τρίτη ημέρα του θανάτου του πατέρα μου, έκαθίμεθα τό βράδυ και συνωμιούσαμε με τον άδελφό μου τον Φράνκ. Ό άλλοι είχαν κατακληθή. Έξαφνα άκούσαμε τό πιάνο να παίζη μόνο του.
—Μη πλησιάζης. είπα στον άδελφό μου κι' έτρεξα να ένπνησω και τον άλλον άδελφό μου, τον Κάρολο, να ιδή τό περιεργο γεγονός. Όταν όμως ό Κάρολος έφθασε στο δωμάτιο του πιάνου, τό παλιξιμο έπαψε άποτόμως. Είμαι βεβαία πως και αυτή τη φορά ήτο τό φάντασμα της «Ώραίας Κόρης».

Τό φάντασμα αυτό τό είδα για τελευταία φορά ένα άπόγευμα του μήνος Φεβρουαρίου. Έμνηκα να πάρω κάτι στο δωμάτιο του μικροίτου πατρός μου, όταν αντίκρυσα εξαφνα την «Ώραία Κόρη» να κυττάζεται στο καθρέφτη. Δέν διέκρινα όμως την μορφή της γιατί έξηφανίσθη άμέσως...

Αυτά αι άφήγησεις υπάρχουν και άπειρες άλλες περι έμφανίσεως φαντασμάτων. Τό μυστήριον αυτό οι επιστήμονες και οι φιλόσοφοι άδυνατούν να τό διαφωτίσουν, δέν δύνανται να εξηγήσουν τί συμβαίνει. Παντως ήμεεις επιθυμούντες να δημοσιεύσωμεν και σχετικώς ιστορίας φαντασμάτων ελληνικάς, εξητήσαμε την αποστολήν τουούτων, άληθών φυσικά, από τους άναγνώστας μας. Έλπίζομεν δε ότι θ' άποστειλουν ένδιαφέροντα πράγματα. Ούτως η άλλως ήμεεις άρχίζομεν από του προσεχούς φύλλου της ντόπικης αυτές ιστορίας με τό φάντασμα του Χλωμού Έπισκόπου!...

X. X...

Σημ. «Μπουκέτου».—Αι άποσταλείσαι ήδη άρθοίαι ιστορίαί φαντασμάτων υπό σοβαρών και ήλικιωμένων άναγνωστών μας θ' άρχισουν δημοσιεύεσθαι άπό τό προσεχούς φύλλου.

ΟΙ ΛΥΓΙΑΙ ΤΟΥ ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΟΥ

Έφ' όσον διανεργήθη την έβδομάδα αυτή η κλήρωσις διά την άνομιήν των βραβείων εις τους λύτας του τελευταίου διαγωνισμού, έθεωρήσαμεν περιττόν να συνεχίσωμεν την δημοσίευσιν των ονομάτων των λυτών, άτινα άνέρχονται εις χιλιάδας και θα κατελάμβανον πολυτιμον χώρον χωρίς λόγον. Οι λύται άς είνε βέβτιοι ότι ούδένως τό όνομα παρελήφθη από την κληρωσίδα.

ΕΚΔΟΘΕΙΣ

—Υπό τό έκδοτικό Όικον «Λογοτεχνία» έξεδόθησαν τα έξής: Τρία άριστουργήματα: Καρόλοι Μπωντλαίρ ό «Μικρός Γητευτής», η «Φανφαρόλο» του Βιλιέρ Ντελσαλ. Άδάμ αι «Σκληραί Ιστορίαί» και του Θωμά Χάρου «Για να εύχαριστήση τη γυναίκα του» κι' άλλα διηγήματα.